

Κι' ἀπίγραφα, βρέ Φασουλῆ, μετὰ σπουδῆς καὶ βίας
τοὺς ἄθλους τῆς τοῦς περισσοῦς καὶ μερικῶς κι' ἐν γίνεις,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα κι' ἀπ' ἄλλας τὰς Πρωσείας
πῆγα 'στὸ Χελίθρον ἐυδῶδες συνοικία.
'Ἦν δὲ τὸ Χελίθρον ἐυδῶδες συνοικία,
ποῦ μουσακμενίνα κριμονοῦναι μωρῶν παιδιῶν βραχία,
κι' εἰς τοῦτον τὸν συνοικισμὸν
προσεῖπα μ' ἰθυσσιασμὸν.

«Τρεῖς χαῖρε, Χελίθρον,
καὶ δέξου λόγια λίγα
κι' ἀπὸ τὸν κονταπιθρον
τοῦ Φασουλῆ κολλήγα.»

«Ἀμίσως πρὸς ἀπογραφὴν ἀθρόον ἐτοιμάσου,
τρὶς χαῖρε Χελίθρον, στολιχὸν τὴν Παλλάδα,
τρὶς χαῖρε Χελίθρον, καὶ τοῦτο τόνομά σου
εἰς ἄλην πρέπει νὰ δεθῇ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα.»

Αὐτὰ τὰ λίγα μίλησα
καὶ κλαῖον καταφίλησα
Χελίθροῦ χάματα, συνοικίων ἐδάφη
καὶ τότε 'στὰ βιβλία μας πρῶτοντι ἀπαγγράφῃ
τῆς πρωτεύουσας πόλεως ἢ κλασικῆ κοπρία,
ὅση ὡς ἀναμνήσεως περιφανῆς σημείον
διὰθερος κι' εὐκαίλιος Ρωμηρῶν φιλοκατρία
φύσιν λίθος ἐναπίθηκας προγονικῶν μνημίων.
Π. — Λοιπὸν μὲ τῆς ὑγαίης σου, βρέ Περικλῆ, καὶ τώρα...

Π. — Δίξου μ'προστά καὶ πίσω σου τὴν τακτικὴν σκαλιέρα.

Ὁ Καπετάνος ὁ Ντελῆς κι' ὁ ψυχογιώδης ὁ παραλιῆς.

Ντε. — Ἐγέρσα, μωρὲς παιδιὰ, 'στὸ καπετανίλικι,
ἔγερσα, μωρὲς παιδιὰ, ποῦ νὰ σὰς φῶν οἱ λύκοι,
ἔγέρσα, μωρὲς παιδιὰ, μάλισ' 'στὰ πόδια στέκου,
κι' ἄκρια δὲν ἀπόστασα, καῦμένε κὺρ Ἀλέκο.

'Ἐλα, μωρὲς γραμματικὴ, καὶ ἐπέκλωσε κοντὰ μου...
γιὰ 'δὲς τί εὐλαγίαι ἐργάσαν τὰ δόλια τάρματά μου,
ἀκού πολέμου μουγγρισμα, λὲς καὶ μουγγρίζει βῆδη,
σῆρε, μωρὲς γραμματικὴ, νὰ πῆς 'στὸ παραουλί,
στρώσε τὴν κάπκα κατὰ γῆς νὰ κἀση σταυροπιδί
'ψηλὸς γεροκαλλήφαρος, σωτὸ γκαμηλοπούλι.

Τάρματῶν μούντζωσε τοῦ Λαζοῦ καὶ τοῦ Τέλια,
τοὺς Μπρούρηδες, τοὺς Γκρούρηδες, καὶ τὰ καπετανάτα,
μὲ τὸν χερί χὰιδεθε κατάρχερα πιστόλια,
μὲ τ' ἄλλο χερί χὰιδεθε τὰ γένεια τὰ χιονάτα.

'Ἐγέρσα, μωρὲς παιδιὰ, κορδοῦβακουσίμος,
τὸ φέμμα δὲν ἐχόρτωσα, πολιτικὴ συνήθεια,
ἔγερσα παράκρια, καὶ τὴν ἀποσταμένον
θέλω, Κορδοκαρούμπαρο, νὰ πῶ καὶ μὴν ἀλθῆλια.

Τὶ Μπρούρηδες, τί Γκρούρηδες, τί Τάχηδες, Βερδέρηδες,
καὶ τόσο χασομέρηδες ;
Ποῖδ' εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κυτῆς ; ... ὅρ' 'στὸν τόπο μείνει...
ὁ καπετάνος τῶν Ρωμηρῶν ἕνας μοναχὸς εἶναι.

Μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, αὐτὸς ὁ φοφοχέρης,
ποῦ μὲν φορὰ ξετρέλλανε τοὺς καφερούς Ἀρχάδας,

Τυπογραφεῖον Χεῖρ τ. ν. ἐνός παντοῦ ρυθμὸς — Φωκίανος ὁ ὄρθμος καὶ πέντε ἀριθμὸς.

μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, καθὼς καὶ σὺ τὸ ξέρετε,
αὐτὸς καὶ Μπρούρας λέγεται καὶ Γκρούτας καὶ Ζαρκάδας.

Πέσετ' ἐμπρὸς τοῦ μπρούρητα, βρέ ψευτοκαπετάνο,
ρίθετε κάτω τ' ἄρματα, λουράξετε 'στὴν κώρη,
μόνον ὁ μπάρμπα-Θόδωρος, τὸ γέρομο πλατάνι,
οὕτωμο τὸ Ρωμῆαίκο καπετανάτο τῆχει.

'Αστράφετε τοαπρῆζια μου κι' ἀνέμιξε φλοκάτα...
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος μοιράζει τὰ πρωτάτα,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος ἀρματωλιχία στήνει,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος συχωροχόρισι δίνει,
καὶ δίχως ἄδεια σήμερα τοῦ μπάρμπα-Ντεληγιάννη
ἀρματωλοὶ δὲν γίνονται, δὲν βγαίνουν καπετάνοι.

Μόνον τὸ γέρο-Θόδωρος δὲν τοῦ πατοῦν τὴν κάπκα...
μόνον αὐτὸς ἀκούεται, πολλοὶς φορὰς σὰς τάκα...
μόνον τὸ γέρο-Θόδωρο τὸν λέν ἀπὸ τὰ λάπια,
ἐλίθητε τὸ τασοῦχι τοῦ, μωρὶστε τὸ τσοουράπι.

Μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος φουάντας μὲ ταμπούνα
'στὸν ἑφερωτοῦ τοῦ τασοῦχοῦ σὰς γράφει τὴν πατοῦνα,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος, κοκόροι μου βραγχοί,
δὲ κἀνη τοὺς Γλαχῆδες σὰς στράβο καὶ γλαχί,
αὐτὸς κι' αὐτὸν τὸν ψυχογιώ καὶ τὸν τραπὸ παχλιέρη
μὲς 'στὸυς Μίνιστερούς τοῦ νουουῖ τὸν ἐβγαλε ξετρέπτι.

Τὶ 'κούναγαν τὴ μάννας σας, ρὲ Μπρούρα καὶ ρὲ Γκρούτα ;
μωρὲ μὰ παλαῶστατε ; μωρὲ μὰ τ' εἶναι τοῦτα ;
ἔτσι λοιπὸν μοιράξετε πρωτάτα δίχως τοῖκα
καὶ δίχως νὰ ρωτήσετε τὸν γέρο παρακατῆ ;
ρὲ ψυχογιώ δὲν μοῦ 'μίλις ; ρὲ μπῆρο μου δὲν κρένετε ;
καὶ σὺ μὲ τοῦτους τοὺς μουρλοῦς τί διὰβόλο θὰ γένης ;

Ψυχ. — Δὲν ξέρω, καπετάνο μου, τί ρόλο νὰ τοὺς παίξω,
μὲ τὸν Ἀσῆμα τὴν Τουρκαλὶ φοδῆμα μῆπως κλέψω.
Πότε μ' ἐκίονον τὸν Γλαχῆ, πότε μὲ τὸν Βαλντζῆ
θὰ χάσωμε τὴν φιλικὴν τοῦ Τοῦρκου ρειδρέντζα.
Μὰς παραμῆκνε, παπποῦ κι' ἀρένη καπετάνο,
κι' ἐγὼ μαζὶ τοὺς ἄστυσια, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Ντε. — Πάρε κοντούλι καὶ χαρτί 'στὰ χερίλα μὲνί μάν
κι' ἀπγράφε τὴν στρουγγα μου καὶ τῆς Βουλῆς τὴν στάνη,
καὶ κάνε σοῦμα γιὰ νὰ δῶ μὴν ἔγινε πῶρ λίγη...

Ψυχ. — Παπποῦ μου, τὴν ἀπγράφα... κανεῖς δὲν ἔχει φύγει.
Ντε. — Ἀρερμ, Ἀλεκαθί μου, γραμματικὸς μου πρῶτε,
κι' ὅσο τὴν στρουγγα τῆς Βουλῆς τὴν βλέπετε γιομάτη,
ψευτοκαπετάνια φῦνετε καὶ νίνετε καὶ τρῶτε,
χωρὶς ρωτιλιῶς νὰ σκιάζετο τὸ λαμπερὸ σας μάτι.

'Αστράφετε τοαπρῆζια μου καὶ σὺ φλοκάτ' ἀνέμιξε,
τοὺς καπετανόους τοὺς σαχλοὺς πατάχε τους 'στὸ κάρρο,
καὶ τώρα τὸ τρωπῆτι σου, γραμματικὸς μου, γέμισε
'στὸυς μῆτρες τοὺς δανειστάς νὰ ρίξωμ' ἕνα σημάρο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελλίας.

Σπουδαῖον ἀνεγγίλλεται πρὸς θεοῦς γεγονόσι,
ὁ Τάσος ὁ Γεννάδιος, ὁ ρήτωρ ὁ δεινός,
ἐρημίλια κατ' αὐτὸς ἐκδίδει « Σιωπρίαν »,
ἐκπαῖνον φραγγίλιον, λαοῦ παρηγορίαν.

Τὴς Σ ὀ ρ α ς τῆς αἰφάνης τὸ φύλλο θὰ τρανιέρη
καὶ κἀθε θλιβερὴ καρὰ γελῶντας θὰ πετῆρ.